

Gamblerská závislost – Jirka Barda

Gamblerská závislost

Úvodem: Jednotlivé roky, mojí velmi dlouhé gamblerské závislosti na droze zvané volejbal, si úplně přesně nepamatuji. Kupodivu si ale pamatuji téměř všechny výsledky družstev, za které jsem hrál.

S volejbalovým míčem jsem se seznámil cca ve třinácti – čtrnácti letech věku v hodinách tělesné výchovy. Soboty a neděle jsem trávil u prarodičů v Praze – Podolí Na Pekařce. Před vilou, kde bydlel budoucí reprezentant a olympionik Milan Čuda, bylo do svažité louky zapuštěno pískové hřiště na volejbal. Po dobrém obědě se zde scházeli volejbaloví nadšenci, kromě Milana vesměs „neregistrovaní“. Dnes je vše úplně jinak, louky i s hřištěm byly nahrazeny vilovou zástavbou. V zimě jsme se v sobotu chodili do mrňavé tělocvičny nad hřištěm, osvětlené jednou žárovkou 500 W, místo sítě natažený provaz, hrálo se koženým míčem se šněrováním u ventilku; ke šněrování se používala tak zvaná „žengle“.

Cca v roce 1957 přešli hráči skvělého dorostu Slavia VŠ Praha (m.j. V. Šmídl, M. Pospíšil, M. Čuda) mezi dospělé, rodilo se družstvo nové. Na doporučení Milana jsem se dostavil na Albertov, dorost tehdy trénoval na hřišti, kde dnes hrají „Přírodní vědy“. Tak jsem poznal v roce 1957 svůj „osudový“ volejbalový areál, pro mne asi nejhezčí na světě. Na Albertov jsem jezdil jednovozovou tramvají číslo šest, která zde měla konečnou. Přes drátěný plot jsme sledovali na sousedním „centru“ při tréninku mistry republiky, Evropy i světa – muže Slavia VŠ Praha. Mimo jiné zde hráli Zdeněk Malý (pozdější zakladatel volejbalu na MFF), J. Musil, J. Stolařík, Z. Humhal, M. Purnoch, V. Šmídl, L. Chour, Milan Pospíšil atd.

Na Albertově vzniklo kvalitní dorostenecké družstvo, jehož asi největším úspěchem bylo druhé místo na mistrovství republiky v Brně, za dorostenci Zbrojovky, vedenými K. Lázníčkou. Po dorostu jsem hrál za „B“ družstvo Slavie druhou nejvyšší soutěž, dařilo se, skončili jsme druhí. Do nejvyšší soutěže postoupilo družstvo Motorletu, vedené hrajícím trenérem E. Krobem. Z „běčka“ Slavie jsem přestoupil do tohoto družstva, skončili jsme sice čtvrtí od konce, ale přesto sestoupili. Počet družstev v nejvyšší soutěži se tehdy redukoval ze čtrnácti na dvanáct a tak sestupovala čtyři družstva.

Velmi zajímavý snímek z volejbalové minulosti Jirky Bardy v Motorletu dokumentuje, že volejbal se na pražské Štvanici skutečně hrával na místě dnešního tenisového centrártu, kde se později mnohokrát hrál Davis cup.

Zajímavostí bylo, že jsme soutěžní zápasy hráli na tenisové Štvanici, na kurtu č.1, dokonce i na dnešním tenisovém „centrártu“!

V tomto roce (bylo mi 21 let), jsem byl poprvé pozván do akademického národního družstva, jehož členem jsem byl až do svých osmadvaceti. E. Krob se v Motorletu po sestupu přestal družstvu věnovat a založil zcela nový, později slavný a úspěšný oddíl Aero Odolena Voda.

V této situaci jsem velmi rád přijal nabídku trenéra J. Kozáka k návratu do „škol“ (Slávie VŠ).

Slavie Praha VŠ – mistr republiky 1964. Jirka Barda stojí třetí zleva. První zleva ve dřepu je Milan Pospíšil, pozdější člen trenérského tandemu v MFF Malý – Pospíšil. Vedle něj legenda československého volejbalu „Bulda“ Josef Musil, jeden z tehdy nejlepších hráčů na světě.

VŠ Praha – Dukla Kolín 1963 na Albertově

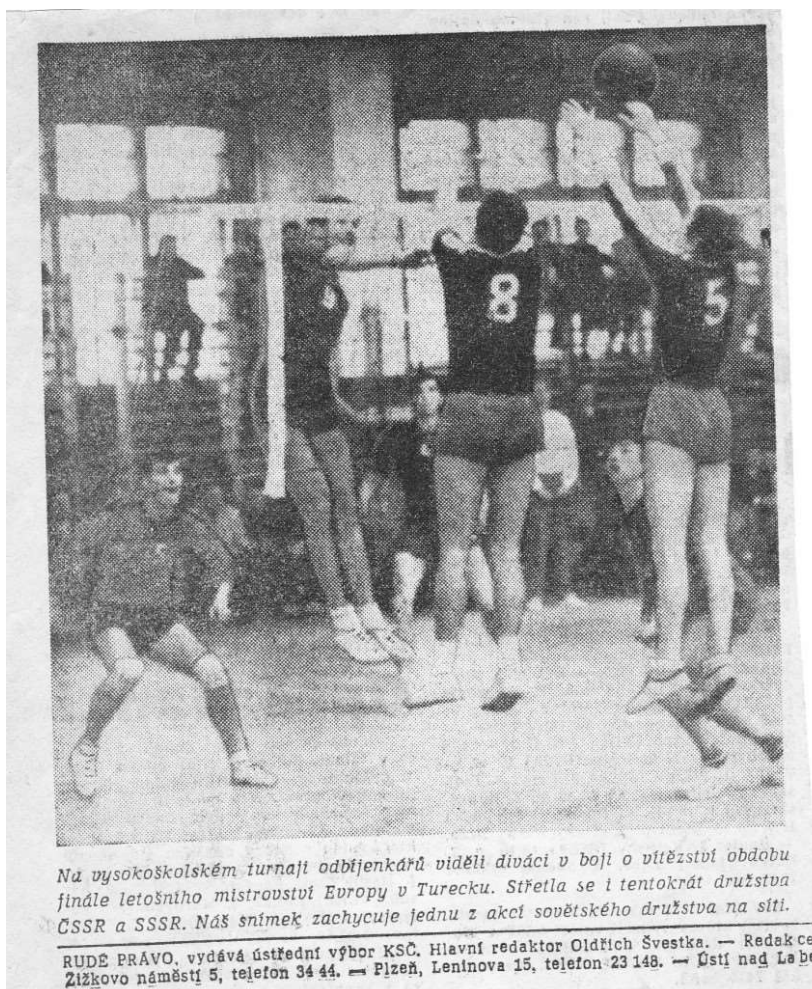
Extraligu jsme tehdy vyhráli s pětibodovým náskokem, hrál jsem téměř bez střídání. Zřejmě to byl můj největší sportovní úspěch. V době, kdy bylo velmi obtížné se dostat do země na západ od našich hranic, jsme hráli Pohár mistrů v Portugalsku (oba zápasy, byli jsme tam týden) a několikrát jsme hráli i v Paříži, Vídni apod. Byl jsem tenkrát i v nejširším výběru národního družstva pro OH v Tokiu 1964 a s národním B družstvem jsem odehrál „Pohár osvobození Bratislavy“.

Extraliga už v hale RH Praha v Přípotoční. Na snímku Barda a Musil z VŠ Praha.

Následující roky začala nejvyšší soutěž ovládat především dvakrát denně trénující družstva „silových“ ministerstev – vojenská Dukla a policejní RH; Slavia VŠ klesla až na čtvrté místo.

S akademickým národním družstvem jsem se zúčastnil univerziády v Budapešti (propadák, myslím šesté místo) a několikrát jsem byl na hřišti při vítězstvích na pražském turnaji akademických národních družstev „O pohár 17 listopadu“. O tento turnaj býval z dnešního pohledu neuvěřitelný zájem, vinohradská sokolovna bývala zcela vyprodána a policejně uzavřená.

Roční povinnou vojnu pro „absolventy“ jsem prožil v Dukle Kolín, kde jsem hrál převážně druhou nejvyšší soutěž v B družstvu. Byli jsme ohroženi postupem, skončili jsme druzí.

Snímek pochází z bývalého volejbalového areálu Dukly Kolín Kalcovka. Jirka Barda je s č.9 první zprava, vedle něj budoucí dlouholetý hráč MFF tehdy 19letý Láďa Bičík.

V té době jsem se poprvé sešel na hřišti s budoucí matfyzáčkou volejbalovou celebritou, hráčem, trenérem a „majitelem“ kurtu na Albertově – Láďou Bičíkem.

Ještě jedna vzpomínka na základní vojenskou službu v Dukle Kolín.

S Duklou jsem byl a zahrál si i na Poháru mistrů v holandském Haagu.

V roce 1968 začal trenér Kozák trénovat národní družstvo Itálie. Pro některé hráče včetně mne vyjednal, v italských ligových družstvech. Do italské Faenzy jsem odjel i s novomanželkou Věrou – samozřejmě volejbalistkou (hráčkou mistrovských Střešovic a národního družstva) jako hrající trenér. Skvělá svatební cesta! Kromě mužů jsem vedl i juniory založené po mém příchodu a už za dva roky tito junioři obsadili druhé místo na mistrovství Itálie.

Již první rok jsme s Faenzou postoupili z třetí do druhé ligy a hned následující rok do nejvyšší soutěže.

Pallavolo in ascesa!

BARDA "VYBORNÝ", ... la SPEM in Serie B

Decisamente la stagione 1968-69 è stata propizia per lo sport faentino in genere e per la palla a volo in particolare. La squadra femminile ha fallito per un nonnulla la promozione alla serie A (parità di punteggio con le prime della classe ma escluse dalla promozione per... quoziente « set ») ma, sotto la spinta di una Bardova che è risultata la miglior giocatrice del campionato in senso assoluto, ha fatto chiaramente intendere di aver le carte in regola per tentare, nella prossima stagione, il « grande salto ».

Le cose sono invece andate a gonfie vele per la formazione maschile della SPEM la quale, subendo una sola sconfitta in tutto il campionato, entra con pieno merito in serie B.

La squadra di Casadio e del Cav. Dalpane, con due « promozioni » in due anni, ha realizzato un grosso exploit e, soprattutto, ha contribuito a portare al palasport una larga massa

di appassionati che se ne era allontanata... all'epoca della retrocessione dell'OMSA basket.

L'animatore della squadra è stato indubbiamente il cecoslovacco Jiri Barda, un elemento di valore internazionale attorno al quale ha ruotato l'intero complesso. Molto bravi tuttavia anche l'intramontabile Glauco Montevecchi; l'estroso Egidi, Zavatti, Drei, Marchetti, Mascanzoni, Cortesi, Ricci Bitti e Celli ai quali vanno aggiunti, nella citazione al merito, anche Rinaldi Ceroni, Bentini, Flamini e Viola.

Quindi un bravo di cuore ai dirigenti « spemini », al boemo Barda « Vyborny » (che significa: ottimo!) sia come schiacciatore che come coordinatore, a tutti i ragazzi in maglia bianca e al numerosissimo vivaio di giovanissimi che autorizza a guardare il futuro con la certezza di altre significative soddisfazioni.

r. c.

Postup do nejvyšší soutěže byl snadný, již pět kol před koncem jsme byli „promosni“. Zato postup do druhé ligy byl obrovským dramatem, v posledním rozhodujícím zápase jsme vyhráli doma s jediným konkurentem, mužstvem „Zoli Pontedera“ (současně juniorským mistrem Itálie) 3:2. Hrál se v té době na „ztráty“ a na body dosažené po vlastním podání a to do patnácti včetně pátého setu. Mladí hráči soupeře před utkáním nakoupili v lékárně vlastněné otcem mého spoluhráče, volně prodejné povzbuzující prostředky (amfetamin, fenmetrazin). V rozcvičce, před vyprodanou halou, za hlasitého sebebpozvuzování, s rozšířenými zorničkami, soupeřovi smečáři (budoucí reprezentanti) smečovali téměř do stropu haly. Soupeř vedl 2:1 na sety, ale protože utkání bylo dlouhé, chemie přestávala fungovat. Za tohoto stavu si dva hráči naší základní šestky, se souhlasem rozhodčího, odskočili na WC. Jedním z nich byl i syn majitele lékárny, který bral pilulky na studium, trénink, sex – na všechno měl pilulky. Oba si trochu „zoblí“. Zvadlý soupeř následující dva sety prohrál, ale to vše jsem se dověděl až při bouřlivých oslavách postupu. Byl to zápas, ve kterém se rozhodovalo o mém dalším působení v Itálii. Po tomto utkání se mně s odstupem, ve zpětném zrcátku, jeví další pobyt ve Faenze jako „slunce, seno, erotika“.

Ve Faenze se hráli, na pozvání, přátelské zápasy i „naše“ družstva, Tatran Střešovice a Slavia VŠ, později jsem zde hrál i s družstvem mužů MFF. Zvažovali jsme i emigraci, ale nakonec jsme se vrátili v roce 1970 do „normalizovaného“ ČSSR, především z rodinných důvodů (oba jsme měli již pouze matky). S bývalými spoluhráči jsem stále ve styku, jsem zván na každoroční srazy.

Po návratu do Čech v dubnu 1970 jsem dohrál pár zápasů za „školy“, jak se Slávii VŠ Praha přezdívalo. Následující rok vzniklo při Ministerstvu školství „Středisko vrcholového sportu“ se zajímavými stipendii a stravovacími požitky pro studenty, předpokládanými budoucími reprezentanty. My zaměstnaní jsme ale žádné výhody neměli, a trénovat jsme chodili až po práci. Oporami družstva byli ale ti starší, zkušení nestudenti (např. Šmídl, Musil i já).

Po soutěži, na jaře 1971, jsem po dohodě se Zdeňkem Malým, přestoupil do kvalitního družstva MFF (třetí místo v druhé nejvyšší soutěži). Druhá liga se hrála pod širým nebem, okamžitě po skončení halové nejvyšší soutěže. Po našem vítězství a postupu okamžitě na podzim následovala extraliga – hrál jsem v tomto období cca 18 měsíců bez přestávky. Základní šestku MFF při postupu si pamatuji dodnes, na bloku hráli Jirásko a Popelka, nahrával L. Bičík a „Tužka“ Miller a smečoval Tomášek

a Barda. V družstvu ale byli i další kvalitní hráči – I. Bičík, Slepíčka, Jinoch, Maleček a další. Vedl nás tehdy Milan Pospíšil, Zdeňek Malý byl angažován u národního mužstva.

V nejvyšší soutěži jsme první rok 6x vyhráli, což na amatéry, trénující maximálně 3x týdně po práci, vůbec nebylo špatné.

Po následném sestupu v dalších letech opět postup a sestup. Druhý postup jsme oslavili v Gottwaldově, dnešním Zlíně. V té době se hrávaly tzv. dvojzápasy (2x doma, 2x venku se stejným soupeřem). Matematickou jistotu postupu v posledním dvoukole dávala výhra 3:0 již v prvním zápase a po soustředěném výkonu jsme první den skutečně 3:0 vyhráli. Před tímto zápasem byl povinný „klid na lůžku“! Po výhře již žádný „klid na lůžku“ nebyl, někteří hráči k ránu lůžko obtížně hledali. Druhý den jsme hladce prohráli 0:3. Konkurenci na postup Dukle Kolín nepomohla ani dezinformace v podobě Istivě nahlášené prohry v jejich prvním zápase....

V tomto období vedli „áčko“ Z. Malý s M. Pospíšilem, později s J. Jinochem. Družstvo v těchto letech doplnili velmi perspektivní mladíci z dorostu Vyšehradu, Stehno a Pavelka (Vyšehrad za ně dostal spoustu míčů).

Extraligové družstvo MFF v sezóně 1972/73 – stojící zleva trenér Zdeněk Malý, Jirásko, I.Bičík, Barda, Tomášek, Slepíčka, Mika, Jarolímek, ve dřepu opět zleva Popelka, Braniš, L.Bičík, Strakoš, Jinoch a Miller.

MFF – vítěz 1.NL 1973/74. V horní řadě zleva Z.Malý, Smrčka, Šutka, Kopecký, Tomášek, Barda, Miller, Pospíšil a Linha, dole I.Bičík, L.Bičík, Pavelka, Stehno, Jinoch a úplně ve předu ležící Braniš.

Z dalších výrazných hráčů, kteří se k družstvu postupně přidávali, bych jmenoval Karla Zapletala, Martina Braniše, Zdeňka Miku, Rudlu Špačka, Jirku Linhu a virtuózního nahrávče „Sosana“ Mirka Kubáta, dále bratry Jovanoviče, Vencu Škodu, Smrčku, P. Psotku – určitě jsem na hodně hráčů zapomněl.

Po skončení pátého roku mého hráčského působení v „A“ družstvu mužů jsem byl Zdeňkem Malým dotázán, zda bych nezaskočil za trenérku A družstva žen, Šárku Domalípovou, která byla v radostném očekávání. Nabídku jsem přijal a dobře udělal. Byla to prima, bezproblémová parta, která si navíc vedla velmi dobře i v soutěži (1977/78) – skončili jsme třetí v „národní“ lize. Některá děvčata z tohoto úspěšného týmu můžeme dodnes vidět v družstvu žen MFF „C“ – Mária, Věra, Běla, Táňa.

Okamžitě po skončení soutěže jsem byl opakovaně lákán do Tatranu Sřešovice, který poprvé v historii sestoupil z nejvyšší soutěže. Dlouho jsem si s nabídkou nevěděl rady, nakonec jsem se nechal tak trochu ukecat a zapracovala i ctižádost. Ukázalo se, že moje váhání nebylo bezdůvodné. Celá řada hráček Tatranu v den, kdy přijala poslední „kalorné“, odevzdala přestupní lístky do jiných oddílů. Na první trénink se dostavily dvě hráčky původního kádra. Dát dohromady nové družstvo mně stálo velké úsilí, podařilo se však získat dobré hráčky z nižších soutěží. Zcela zaujat řešením aktuálních problémů, jsem se ani pořádně nerozloučil s hráčkami MFF, což mně později bylo připomenuto.

Za svůj trenérský úspěch považuji, že se nám hned první rok podařilo postoupit do extraligy a další dvě sezóny jsme se bez problémů udrželi. Po mém odchodu v následující sezóně Tatran vyhrál v soutěži jenom dvě utkání a sestoupil a to i s věhlasným trenérem na lavičce.

Po odchodu z Tatranu jsem se začal věnovat tahaným deblům, které se hrály na hřišti Slavie Žižkov v Bráníku. „Asociace malých sportů“ pořádala mistrovství republiky v jednotlivých věkových kategoriích, sčítaly se dosažené body za umístění v jednotlivých turnajích. Za umístění byli i finanční odměny (v řádu stokorun). V jedné sezóně, s tehdy mladičkým (19) a talentovaným Vl. Pavelkou (později hráčem MFF A), jsme byli pátí v republice, ve veteránech nad čtyřicet s G. Švandou (56) druží, „padesátníky“ jsme vyhráli (soupeři mi ale věk nevěřili a chtěli, abych jim ukázal občanský průkaz). Tahané debly pak byly bohužel postupně válcovány olympijským plážovým volejbalem. Oddíl Slavie Žižkov měl i družstvo „šestkařů“ ve 4. třídě a tak jsem k deblům přidal i šestkový volejbal na sousedním hřišti; postoupili jsme ihned do třetí třídy. V tomto období (1992/93?) jsem ještě jednou trénoval ženy Tatranu v nejvyšší soutěži, v dlouhodobé části jsme skončili šestí a vypadli jsme v následném „play off“ vyřazovacím kole.

V roce 1995 se na Albertově zrodil nápad založit nové družstvo MFF F z „veteránů válek o postup do extraligy“. Kontaktoval mně Z. Pavelka a byl jsem do této výběrové organizace přijat. K sedmičce I. a L. Bičíkové, Tomášek, Braniš, Pavelka, Miller, Barda (rodící se cyklistická stáj „Best oldies“!) byli přibráni i „junioři“ VI. Malý a S. Palát. Ve čtvrté třídě jsme neztratili ani set, následující rok ve třetí třídě sety dva, následovalo druhé místo ve dvojce. Myslím, že se jedná o těžko opakovatelnou záležitost. Součástí tohoto družstva jsem již 18 let, poslední dva roky více „coach“ než hráč. Ještě bych rád jeden rok přidal.

Vzpomínal : Jirka Barda

Historie volejbalu na MFF

Celkový počet zobrazení: 67518
